

paa Søværnet, end vi i Mæret 1851 havde erklæret for „den yderste Grændse“ af Bevilling til det. Dette i Almindelighed; jeg skal endnu kun omtale det specielle Punkt, der synes at kunne give Anledning til en virkelig Discussion. Der er nemlig af den ærede Marineminister foreslaaet under A. v. den Tilføining, at denne Konto tilskyder derhos, hvad der indkommer ved Realisationen af ældre Skibe og andre fra Holmen undværlige Ting, som og hvad der maatte kunne bespares paa de øvrige Udgiftsposter o. s. v. Udvalget har derimod foreslaaet, at dette forandres saaledes: „denne Konto tilskyder derhos, hvad der indkommer ved Realisationen af ældre Skibe og andre fra Holmen undværlige Ting til et Beløb 56,918 Rbd. 29 Sk. Hvad Mere der maatte indkomme paa denne Maade, tilfalder Statskassen.“ Det forekommer mig, at den ærede foregaaende Taler er gaaet noget forvidt i sin Betragtning, idet han yttrede, at naar en sli Tilføining fandt Sted, var der aldeles ingen Grændse stillet for Bevillingerne; ja jeg vilde finde dette fuldkommen rigtigt, naar den ærede Taler havde viist os, at Marineministeriet kunde anvende Alt, hvad der paa denne Maade kunde sælge eller bespare til hvilket som helst andet Viemed; men vi maa vel lægge Mærke til, at det kun er hvad der maatte indkomme ved Realisationen af ældre Skibe og andre for Holmen undværlige Ting og hvad der maatte kunne bespares paa de øvrige Poster, der skulde anvendes til Anskaffelse af Materiale. Det forekommer mig dog virkelig, at de af den ærede Marineminister anførte Grunde maae gjøre det indlysende, at der maatte være god Føie her til at afvige fra den Specialitet med Hensyn til Bevillingerne, som jeg ikke kan nægte at ogsaa jeg som almindelig Regel anseer for det Rigtige i et Budget. Men jeg kan virkelig ikke indsee, at af en saadan Afvigelse vilde flyde de Farer, som den ærede foregaaende Taler meente, maatte opstaae derved. Man har taget Exempel fra Mastetræer, og jeg indseer meget godt, at, naar man i et Aar kjober 15 Mastetræer, hvoraf Marinen kun brugte et, og solgte de andre 14 i det samme Aar, saa vilde den af Udvalget proponerede

Tilføining ingenlunde genere; men, dersom nu Forholdet stillede sig anderledes, og saaledes som er langt rimeligere at antage, dersom Marinen kjober 15 Mastetræer, men selv kun havde Brug for 6, 7 eller 8 af dem, men maatte tage dem alle, fordi Vedkommende ikke vilde sælge et mindre Parti end 15 Stykker, og heller ikke i samme Aar kunde sælge de øvrige til Private, skulde saa Ministeriet ikke være bemyndiget til af den ældre Beholdning at sælge andre Gjenstande for at betale Mastetræerne med, men det kunde den jo ikke gjøre, naar derved, i Forbindelse med de allerede stedsfundne Realisationer, det opførte Beløb af 56,918 Rbd. 29 Sk. overstredes; hvad skulde da Ministeriet gjøre for at betale maaskee de 6 à 7,000 Rbd. for disse Mastetræer, som man vilde have liggende? Jeg kan virkelig ikke indsee, at man kunde paalægge en saadan Indskrænkning, uden derved at lægge den hele Administration de største Hindringer i veien. Jeg vil tage et Exempel fra et andet Land, hvor man dog med Hensyn til Alt, hvad der vedkommer Finantserne er langt ældre i constitutionel Henseende, end Tilfældet er hos os; lad os see, hvorledes det med en saadan Bestemmelse vilde gaae til, dersom vi engang kom i et saadant Tilfælde, hvori den engelske Marine eller Krigsmagt nylig har været i Relation til os. Vi have af den engelske Regjering kjobt for 90,000 Rbd. Tapper, der tilhørte Materialbeholdningerne der, og jeg vil kun spørge, om Noget troer, at den engelske Marine kunde have solgt os for 10,000 RSt. Tapper, naar den ikke der kunde gaae hen og for de derved indvundne 10,000 RSt. indkjøbe andre Materialer, som man havde fornøden. Dersom en saadan Begrænsning, som den her foreslaaede, der havde fundet Sted, vilde det maaskee have været reent umuligt at komme os til Hjælp. Dersom Ministeren af den ældre Beholdning allerede i Mærets Løb har realiseret 56,000 Rbd. til nyt Materiales Anskaffelse eller andet Behov, kan han ikke overlade saameget som en Kjetting, naar et havareret Skib har Trang derfor og vil kjober den af ham, fordi Kjettingens Brits da skulde gaae ind i Statskassen, og det vilde være at lægge Hindringer i veien til Skade for